

Læs starten af:

ULVETID

Prolog

ULVETID

Ernst Fägerström var en bitter mand.

Når han så tilbage på sit 61-årige liv, dukkede billeder af urimelige arbejdsgivere, sure ekskoner og utaknemmelige børn op.

Uddannelse var det aldrig rigtig blevet til, for han og hans første kone Anna havde været ganske unge da de blev gift og forældre, og derfor var det kun blevet til tilfældige småjobs såsom buschauffør, skraldemand og sågar gadefejer, der alle var besværlige, kedelige og hamrende uinteressante jobs hvis eneste formål var at tjene til føden.

Det var derfor lidt tragikomisk at manden som Anna senere forlod ham for, var direktør for et af de busselskaber han en overgang havde været ansat i.

Tre ægteskaber og fem børn var det endt med indtil han ved sidste skilsmisse erkendte, at *nu* var det slut. Nu var det *ham* det drejede sig om.

Da han derfor nogle år tidligere arvede en pæn slat penge, besluttede han at sikre sin fremtid og investere dem i skovhytter i sit hjemland Sverige. Hytterne lejede han efterfølgende ud igennem et turistbureau. Selv boede han på en ødegård der lå i samme len som hytterne, et sted hvor man ikke rendte hinanden på dørene og

ULVETID

hvor han derfor helt slap for at føre intetsigende samtaler med endnu mere intetsigende naboer.

Der gik dog ikke lang tid før han måtte erkende at denne levevej medførte masser af forpligtelser. Han havde regnet med at han blot én gang om måneden ville modtage en check for udlejning af hytterne, men hver eneste gang han kørte ind til den nærmeste by og tømte sin postboks, lå der en stak breve fra turistbureauet om mangler og krav til hytterne. Godt nok var det ikke ligefrem luksusboliger, men hvad forventede folk når de lejede en skovhytte frem for at tage 14 dage sydpå?

Bureauets fotograf havde været *meget* dygtig til at fange de rigtige vinkler så hytterne fremstod flottere i kataloget end ved nærmere bekendtskab, og det bevirkede at folk ofte var utilfredse over det ene og det andet. Til sidst var han kørt hen på bureauet for at opsiges samarbejdet. Om ikke andet kunne han bruge træet fra hytterne til at fyre op i sin egen brændeovn om vinteren. Hytterne var, når alt kom til alt, alligevel ikke meget mere værd, og så måtte han tilbage til småjobbene for at have til mad og det mest nødvendige.

Til hans store overraskelse havde bureauet tilbudt at overtage hytterne for et beskedent beløb og oven i købet ansætte ham som opsynsmand. Det var måske ikke lige-

ULVETID

frem hans drømmejob, men han måtte erkende at pengene var fast indkomst og gode at have, så nu gik hans tilværelse med at klargøre hytterne efter afrejse og sørge for at aflevere nøglerne personligt til de gæster som ikke gad ulejlige sig forbi bureauet på vejen.

Denne mandag var startet ad Pommern til. Det havde regnet og stormet voldsomt hele natten, det var småtåget og koldt, og et træ var væltet og havde kvast den ene ende af hans brændeskur. Godt nok var skuret ikke ligefrem nyt, men alligevel irriterede det ham fordi han vidste at aftenen i lænestolen nu i stedet skulle gå med at save det væltede træ op.

Nå, men hellere brændeskuret end jeepen, som heldigvis stod trygt, tørt og godt i hans hjemmelavede carport. Han ville få brug for den i dag, for en flok danskere havde lejet en af de større hytter i skoven cirka 30 kilometer fra hvor han boede. Og selvfølgelig havde de ønsket alt det som gjorde det besværligt at klargøre en hytte: leje af linned, slutrengøring og personlig overdragelse af nøglerne.

Det praktiske arbejde kunne han godt leve med fordi han fik betaling for det, men det irriterede ham at nøglerne skulle overdrages personligt. Gæsterne havde

ULVETID

et spillerum på fire timer mellem klokken 14 og 18 til enten at være ved hytten *eller* at ringe og melde deres mere præcise ankomsttidspunkt. Det var fuldkommen idiotisk at bureauet gik med til det, for det betød at han skulle stå til rådighed hele døgnet, men det var jo ikke bureauet der risikerede at blive revet ud af deres lune bopæl for at køre ind i en mørk skov midt om natten.

„Dansk jävla,“ hvæsedes Ernst sammenbidt. Klokken var 17.45 og han var for længst færdig med klargøringen af hytten.

Han tændte arrigt en smøg og kiggede for 117. gang på sit ur. Så hev han telefonen frem fra inderlommen og forsøgte endnu en gang at ringe op til nummeret som danskerne havde oplyst til bureauet.

Mobildækningen i den her skov var absolut ikkeeksisterende. Når han tænkte sig om, kunne de jo godt have forsøgt at ringe til ham. Han lagde irriteret telefonen tilbage i lommen og mærkede et dryp på sin halvskaldede isse. Han så op mod himlen hvor mørke skyer trak sig sammen. Det var lige hvad der manglede! Han kunne enten lukke sig ind i hytten i tørvejr eller hænge nøglen på sømmet der tåbeligt nok sad placeret på døren hvor en dørhammer normalt ville sidde. Der kom alligevel ikke

ULVETID

et øje så langt inde i skoven.

Han så hen mod det lille skur med spanden der skulle gøre det ud for et toilet, og smilede lumsk. Gad vide hvad de tåbelige danskere ville sige når de opdagede at der hverken var bad eller toilet i rønnen?

Han gik hen til hytten, skrev en kort velkomsthilsen bag på en gammel kassebon han fandt i sin tegnebog og hængte den sammen med nøglen på sømmet. Han ville lige gå en enkelt runde for at tjekke at alle vinduer var lukkede.

Der var kun én vej ind i skoven, måske ville han møde dem halvvejs og så kunne han forklare sig så der ikke blev brok med bureauet efterfølgende.

Han var kommet om på bagsiden af huset da han stødte ind i noget hårdt på jorden. Han kiggede nysgerigt ned og fik et chok. En elg smurt ind i sit eget blod og materie lå stendød og halvt ædt på jorden. Kødet kunne bedst beskrives som værende flået af og den så ikke ud til at have været død særlig mange timer. Ernst undrede sig. Her var hverken ulve eller bjørne, de levede meget længere nordpå og en ræv kunne det vel næppe være? Uanset hvad det var, ville han i hvert fald gerne herfra inden dyret kom tilbage for at spise op.

Han fik hastigt tjekket de sidste vinduer og var på

ULVETID

vej om mod forsiden af hytten hvor jeepen holdt parke-
ret da han hørte en gennemtrængende hylen. Han følte
hvordan blodet frøs i årerne. Ulve? Vrøvl, var han ikke
lige blevet enig med sig selv om at de levede længere
nordpå?

Der gik nogle sekunder, så lød der svar fra en anden
retning og flere stemte i. Han erkendte at uanset om
det kunne passe geografisk eller ej, så *var* det ulve han
kunne høre!

Selv om han godt vidste at ulve er sky og ikke angri-
ber mennesker, halvløb han alligevel det sidste stykke
hen til jeepen. Han fumlede med nøglerne, tabte dem
på jorden, bandede og fik dem samlet op igen.

Han nærmest sprang ind i jeepen og famlede efter tænd-
ingen. En dyb knurren lød tæt ved, og det gav et sæt i
ham. Han stivnede og drejede ganske langsomt hovedet i
retning af lyden.

Ulven stod mindre end fem meter fra bilen. Fråden
stod bæstet om munden og den så bestemt ikke særlig
sky ud. Han fik førligheden tilbage på et splitsekund og
vred nøglen i tændingen. Jeepen startede upåklageligt,
men han var ikke i sikkerhed endnu, for den var åben
bagtil. Havde han bare i sin tid købt den lukkede Ro-
ver, men sådan kan man jo altid være bagklog.

ULVETID

Han trådte hårdt på speederen og det hvinede lidt da bilen satte i gang og hastigt bevægede sig fremad på den ikke særlig farbare skovvej. Han kastede nervøst et blik i både bakspejl og sidespejl og så at ulven sammen med et par artsfæller havde optaget forfølgelsen. Desperat trådte han mere på speederen end han burde, for selv om jeepen var terrængående var det ikke ligefrem det bedste underlag at køre ræs på.

Nogle gevaldige bump på vejen fik ham til at hoppe i sædet. I skyndingen havde han glemt sikkerhedsselen, men heldigvis formåede han at holde foden på speederen. Afstanden til ulvene blev langsomt, men sikkert forøget.

Det begyndte at regne voldsomt, og han satte vinduesviskeren i gang. Det var uforsvarligt at fortsætte i dette tempo når sigtbarheden var så dårlig, men alligevel holdt han farten. Nu gjaldt det bare om at komme ud af den her skov så hurtigt som muligt.

Han var nået omkring halvvejs da der pludselig stod endnu en ulv lige foran ham på vejen. Det smarteste ville have været at fortsætte, men Ernst Fagerström *var* ikke altid så smart som han gik og bildte sig ind, så han rykkede hårdt i rattet, så han i stedet for at blive på skovvejen fortsatte ind mellem træerne.

ULVETID

Ulven på stien stak i en høj hylen, og til sin skræk hørte han svar fra alle retninger.

Han kom ind hvor træerne stod så tæt at han ikke kunne fortsætte længere. I panik forsøgte han at dreje så han kunne komme rundt og tilbage ud til skovvejen, men blev standset med et ryk da han hamrede direkte ind i en træstub. Bilen gik i stå og han forsøgte uden held at få den i gang igen.

Han skulle lige til at stige ud for i et desperat forsøg at *skubbe* bilen fri, da han mærkede ulvekæber smække sammen om sin højre skulder. Ulven var sprunget ind bagfra uden at han havde opdaget det.

Han skreg af smerte og kæmpede med døren. Han nærmest faldt ud og blev modtaget af flere tililende ulve, der kastede sig over ham og rev og flåede og bed i ham fra alle vinkler. En af dem satte tænderne i hans strube og han mærkede hvordan blodet blokerede luftvejene. Han gurglede og blodet væltede ud af munden. Han følte en voldsom smerte i maveregionen da hans tarme blev flået ud i en voldsom bevægelse.

Denne tilfældige mandag sluttede endnu dårligere for Ernst Fagerström end den var begyndt.

ULVETID

Mandag

ULVETID

„Vi når *ikke* frem inden det bliver mørkt!“ Kenny kiggede rundt på de andre i minibussen.

Ingen af dem havde kommentarer.

Hassan sad og sov og Sille, Tim, Felix og H.C. gloede ud på den svenske natur der fløj forbi udenfor.

Kenny trak på skuldrene og kiggede ligegyldigt ud ad vinduet. „Jeg siger det også bare.“

„Hold nu din kæft, Kenny,“ sagde Torben lettere irriteret. Han kørte bussen og havde også selv udfærdiget rejseplanen som fortalte at de ville være fremme ved 14-tiden. Nu var klokken et godt stykke over 17 og de var allerede stoppet tre gange for at spørge om vej. Gps'en var af uforklarlige årsager gået i sort efter de var kørt af færgen i Helsingborg, så den eneste hjælp var rutebeskrivelsen fra turistbureauet som de heldigvis havde taget med for en sikkerheds skyld.

De var for alvor kommet ind i et tyndtbefolket område hvor et besøg hos den nærmeste nabo krævede en bil. Enkelte gange havde de passeret et hus, og var standset op for at spørge om vej, men havde hver gang blot modtaget et skuldertræk som svar hvorefter døren skyndsomt var blevet smækket i for næsen af dem.

De var kort og godt lost. Hytten de skulle bo i lå midt inde i en stor skov, som det ifølge udlejeren ville

ULVETID

tage cirka en time at nå ind til, når de vel at mærke stod i udkanten af skoven. Som den ene ud af tre pædagoger var det Torbens ansvar at sørge for at de seks unge, der mere eller mindre frivilligt deltog i hytteturen, helst inden for de næste par timer fik noget at spise og senere en seng at sove i.

De kørte videre i knugende tavshed.

„Nå, men vi når det altså ikke,“ mumlede Kenny stædigt og gav sig til at rode med sin mobiltelefon.

Torben holdt ind til siden og vendte sig med et irriteret udtryk.

„Okay, Kenny, du er velkommen til at stå af her og gå resten af vejen. Så kan jeg med sikkerhed garantere at *du* i hvert fald ikke når frem før det bliver mørkt!“

De andre vågnede brat op af deres døs.

„Ha, du tør ikke sætte mig af,“ sagde Kenny upåvirket.

Torben sendte ham et dræbende blik. „Skal vi vædde?“ spurgte han hårdt.

Kenny så kort på ham, vurderede sine odds, og trak så på skuldrene. „Slap nu af, mand, det var bare for sjov.“

„Ja, skideskægt,“ brummede Torben. Han så på sin kollega Erik som sad ved siden af ham med et slidt kort og den famøse rutebeskrivelse. „Hvad gør vi?“

Erik så først på Torben, så på kortet igen, hvorefter han

ULVETID

rettede blikket mod det øde landskab der omgav dem.

„Hvad med om vi kører videre indtil vi ser noget beboelse af den ene eller anden slags? Så går vi ind og forklarer at vi er faret vild, men *uden* at fortælle hvor vi er på vej hen ... altså før vi har fået sat en fod i klemme i døren.“

Torben nikkede bifaldene. „God plan,“ sagde han, startede motoren igen, og minibussen kørte videre.

De havde kørt godt og vel 10 minutter da de langt i det fjerne kunne skimte et hus. Det viste sig at være et hyggeligt gammelt bindingsværkshus der var som taget ud af en Astrid Lindgren-historie.

Torben parkerede minibussen i vejkanten og de steg alle ud for at strække benene. Erik og Inger-Lise, den sidste af de tre pædagoger, gik hen for at ringe på, men måtte konstatere at dørklokken tilsyneladende ikke virkede. I stedet bankede Erik hårdt på døren.

Tim og Felix kiggede ind ad et vindue.

„Hey, der er nogen hjemme,“ råbte Felix.

„Hold op med at råbe,“ sagde Erik irriteret. Han gik hen til vinduet og så en ældre, sammensunken dame som gik og vandede blomster. Han bankede let på ruden. Det gav et sæt i hende og hun kiggede forskræmt ud

ULVETID

på ham. Han vinkede venligt med hånden og hun lyste op i et smil hvorefter hun forsvandt fra hans synsvinkel. Lidt efter blev hoveddøren åbnet.

Mens de unge holdt en hårdt tiltrængt rygepause, førte Erik en længere samtale med kvinden, som med store armbevægelser pegede og fortalte, hvorefter hun gik ind i huset igen og lukkede døren efter sig.

Erik gik hen mod de andre. „Så er der afgang, rødder. I får tre hiv hver, så kører vi mod målet.“

Kenny, Hassan, H.C., Felix, Tim og Sille var alle 14-15 år gamle. De var med i et projekt på Nørrebro for unge der var vokset op i et kriminelt miljø og hvor det kun var et spørgsmål om tid før de ville ende i enten den ene eller den anden form for alvorligere kriminalitet.

Fælles for dem alle var at de var blevet smidt ud af adskillige skoler og havde fået smag for det småkriminelle, såsom butikstyverier, biltyverier og begyndende interesse for bandelivet. Et par kvikke hoveder på kommunen havde set en del lighedspunkter mellem de seks unge og fik idéen til projektet, der kort og godt gik ud på at lære de unge en alternativ livsform med sund mad, hjælp til lektier og rent tøj. Alt sammen punkter hvor forældrene havde svigtet.

ULVETID

De var startet i projektet som tilbød specialundervisning så de kunne få folkeskolens afgangseksamen, og sidenhen ville de blive hjulpet med fritidsjob og eventuelt ansøgning til videregående uddannelser. Det vigtigste var at holde dem beskæftiget med noget der kunne bryde deres uheldige udvikling. Derfor boede de sammen med nogle pædagoger i en stor lejlighed stillet til rådighed af kommunen, centralt beliggende på Nørrebro i København. De unge skulle hjælpe med både indkøb, madlavning, rengøring og hvad der ellers var af husligt arbejde – kort og godt være del af et 'rigtigt' hjem, uden at det blev *for* institutionsagtigt.

Turen til Sverige var et forsøg på at skabe lidt luft i den til tider anspændte atmosfære. Meningen var at de skulle lave forskellige former for teambuilding, og om alt gik vel ville pædagogerne arrangere et orienteringsløb i den store skov.

Torben var et rigtigt friluftsmenneske der altid havde elsket fisketure og bjergvandring. Han havde været på flere overlevelsesture og taget adskillige kurser i teambuilding. Han glædede sig meget til at få de unge med ud i naturen og måske endda lære dem at påskønne den.

ULVETID

„Hvad sagde hun?“ ville Torben vide.

Med Inger-Lise som bagtrop kom de unge i særdeles behersket tempo hen mod minibussen, hvor Erik havde sat sig ind på sin plads og nu forsøgte at få den ældre dames ord til at stemme overens med kortet.

„Vi er kommet cirka tyve kilometer for langt mod nord. Vi skal tilbage ad samme vej og så dreje fra ved den vej ... her.“ Han pegede.

„Er det en vej?“ spurgte Torben. „Jeg troede det var en sti, den er da ikke særlig tydeligt markeret.“

„Næ, det kan du godt have ret i,“ mumlede Erik mens han betragtede kortet. „Men ikke desto mindre må det være den, for ingen andre passer på hendes beskrivelse.“

De to mænd var begge i starten af fyrrerne. Inger-Lise var med sine 47 år den ældste af de tre pædagoger. Både Inger-Lise og Torben var gift, mens Erik var fraskilt.

Torben lagde vagtplanen i kraft af sin titel som chef for lærerteamet, og dermed valgte han også de to pædagoger han ville have med på turen. Det havde ikke været et svært valg. Inger-Lise, Erik og han selv gik godt i spænd og havde indbyrdes et godt samarbejde. Og samarbejde var alfa og omega når man kastede sig ud i en uge i en skovhytte med seks småkriminelle unge mennesker. Fælles for de tre lærere var en urokkelig tro på,

ULVETID

at selv de mest garvede ungdomsforbrydere kunne rettes op hvis blot man var ihærdig og tålmodig nok.

Efter godt og vel et kvarters kørsel nåede de udkanten af skoven.

Vejen de skulle dreje ned ad havde de først overset af den simple grund, at den mere lignede indkørslen til en bondegård der har været forladt de sidste tredive år.

Bedre blev det ikke da de nåede frem til skoven. Vegen fortsatte som sådan ind i skoven som den skulle ifølge rutebeskrivelsen, men mere i form af to hjulspor end som en decideret vej. Så vidt de kunne se på sporene var det vist ikke meget mere end tre-fire biler der kørte her om året.

Torben bremsede, lod motoren stå i tomgang og steg ud. Han så ærgerligt på sporene.

„Hvis vi nogensinde når frem, bliver det med ødelagte støddæmpere.“

„Hvor langt ind skal vi?“ spurgte Erik.

„Femten kilometer,“ svarede Torben bekymret. „For langt at gå og jeg tør ikke efterlade bussen her. Desuden kan vi ikke slæbe på alt vores udstyr, og da slet ikke femten kilometer. Det *kommer* vitterligt til at tage omkring en time at komme frem til hytten, for vi kan højst

ULVETID

køre tyve kilometer i timen.“

De gik tilbage mod minibussen og Torben satte den i første gear og begyndte langsomt at trille meter for meter tættere på hytten der skulle være deres hjem de næste syv dage.

„Hvad sker der for den lorvevej?“ råbte Tim arrigt, da hans dåsecola for tredje gang skvulpede over.

Ingen svarede.

Torben prøvede ikke at vise sit dårlige humør. Han var ret bekymret over den drejning situationen havde taget. Han havde af udlejningsbureauet fået at vide at der ville være en, om ikke asfalteret, så i hvert fald farbar vej hele vejen til hytten. Endvidere lå der i hans baghoved en irriterende frygt for at det ikke var den rigtige skov de befandt sig i.

„*Fuck*,“ råbte Sille pludselig så alle fløj op i sæderne og Torben blev flået ud af sine dystre tanker.

„Hvad? Hvad sker der?“ råbte Inger-Lise forskrækket.

„Der er ingen forbindelse til min mobiltelefon,“ surmulede Sille. En irriteret mumlen bredte sig i bussen.

„Som om nogen gider ringe til *dig*,“ sagde Hassan.

„Luk dog røven, abefjæs,“ hvæsedes Sille tilbage.

„*Fuck dig!*“ svarede Hassan blot.

„Ja, det ville du ønske, hva’?“ vrængede Sille.

ULVETID

„Som om jeg boller med lud...“ begyndte Hassan, men blev bremset af Inger-Lise der i mangel af bedre knaldede en knyttet hånd hårdt ind i ruden.

„Så er det godt! Jeg vil ikke høre det sprog! Vi er af sted som et team, så opfør jer som et!“

Sille og Hassan så vantro på hende uden at svare. De skulede ondt til hinanden i stedet for og så demonstrativt ud ad hvert sit vindue.

Jo længere ind i skoven de kom, jo mørkere blev det.

Klokken havde rundet 18 og tusmørket lurede i horisonten da vejen pludselig endte i en lysning. Inde i lysningen lå en hytte og ved siden af hytten lå et lille skur med et hjerte snittet på døren.

Lidt længere væk var der et brændeskur, halvt fyldt med brænde der var overgroet med mos.

Hele flokken stirrede vantro på hytten.

„Fedt skur, Torben,“ lød det ironisk fra Felix. Han pegede på en tagsten der lå ved siden af huset. „Tror du det når at falde sammen mens vi er her?“

Torben svarede ikke, men lod bussen gå i tomgang mens han stirrede på hytten. Han vidste simpelthen ikke hvad han skulle sige, andet end at det bestemt *ikke* var den hytte han havde set billeder af i brochuren.

ULVETID

For det første var den kun halvt så stor, for det andet var hytten i brochuren forholdsvis ny i forhold til denne, der så ud som om den var bygget af vragesterne fra et bombeangreb. Han bandede lavt og slukkede motoren. Han kunne se på Erik og Inger-Lise at de var lige så overraskede. De havde begge været med til at godkende hans valg.

Der var ingen tvivl om at de alle tænkte samme tanke: Det *var* simpelthen den forkerete skov!

Hvis det blot var ham selv, en sovepose og en primus havde han såmænd godt kunnet leve med forholdene, men ingen af de unge havde været spejdere, og desuden havde de alle været mere eller mindre negativt stemt over for hele projektet fra start af.

Erik kom i tanke om at ingen af dem havde tænkt på at ringe til opsynsmanden som skulle møde dem med nøglen. De havde fået at vide at han ville kunne være der inden for relativt kort tid. Godt nok var de uden for tidsrammen, men mon ikke han kunne bestikkes alligevel? Om ikke andet kunne han definitivt be- eller afkræfte om det her virkelig var *hytten*.

Torben fandt nummeret på mobilen.

Der gik meget lang tid hvor der blot stod 'ringer' i displayet uden at han hørte de karakteristiske opkaldsdut.

ULVETID

Pludselig slog telefonen fra som om opkaldet var blevet afbrudt. Han så forbavset på displayet og bandede svagt da det gik op for ham at der ingen signal-streger var.

Han steg ud af bilen og gik lidt rundt i lysningen mens han prøvede at fange bare én streg.

Ingenting.

„Jeg kan ikke få signal,“ sagde han til Inger-Lise, der var kommet hen til ham. „Og det er ellers en helt ny telefon der burde kunne få signal om så vi stod midt i Sahara.“

„Jeg kan heller ikke,“ svarede hun med et suk. „Vi er virkelig ude hvor verden ender. Her er garanteret ikke en mast i miles omkreds. Hvad skal vi gøre?“

Torben trak på skuldrene. „Finde ud af om det er den rigtige hytte. Er det ikke det, kører vi hjem og holder temaugne om dyrene i Zoo i stedet for.“

Inger-Lise smilede og gik hen mod hoveddøren. „Jeg tjekker lige om vi er så heldige at døren ikke er låst.“

Hun skulle lige til at tage i dørhåndtaget da hun fik øje på nøglen som hang på døren oven på en seddel. Hun løftede den af sømmet, læste sedlen og fremviste nøglen med højt løftet arm.

„Det er den rigtige hytte.“

ULVETID

Hytten var nu ikke så slem som først antaget. Det var tydeligt at den ikke havde været beboet i mange år, og der var ingen tvivl om at de var blevet snydt så vandet drev. Men der var da et brændekomfur og desuden en stor brændeovn i hjørnet af stuen, så hytten var nem at varme op.

Ud over stuen var der fire værelser. Tre med to køjesenge i hver, mens det sidste var et slags pulterkammer.

Inger-Lise og Sille skulle sove i det ene værelse. Erik, Felix og H.C. i det andet og Torben, Kenny, Hassan og Tim i det tredje. Til de unges rædsel, og de voksnes skjulte ærgrelse, var der ikke indlagt bad og toilet i hytten. Der var lavet et primitivt system med en brønd tæt ved hytten, der gennem nogle rør ledte vand ind til vasken i køkkenet, men her stoppede de moderne bekvemmeligheder også. Der var heller ikke indlagt strøm, men der var til gengæld rigeligt med petroleums- og olielamper.

De nåede både at få båret bagagen indenfor, få lavet mad og spist før Felix meldte sin afgang mod skuret i gården. Der gik omtrent tyve sekunder fra han var gået til han kom tilbage.

„Fuck, hvor klamt,“ sagde han med væmmelse i stemmen. De andre kiggede på ham, forberedte på det vær-

ULVETID

ste. „Der står en spand i et hul i jorden, og så stinker der sytten gange værre end lokummerne på Hovedbanegården. Der er pissekoldt og så er der ikke engang noget papir.“

„Du kan da få en rulle med derud,“ indskød Inger-Lise.

Felix fnøs og rystede voldsomt på hovedet. „Lige meget! Du kommer til at se Samoa vinde VM i fodbold før du ser *mig* ude i det skideskur igen!“

En utilfreds mumlen bredte sig blandt de andre.

„*Jeg* går heller ikke derud igen,“ bekendtgjorde Ken-ny, selv om han ikke havde været der endnu. „Så hellere pisse op ad et træ og skide i bukserne.“

Tim og Hassan nikkede bekræftende.

„Hvad har I så tænkt jer *jeg* skal gøre?“ brød Sille ind med skinger stemme. „Jeg kan ikke stå op og pisse. Det er kraftedername for dårligt, mand, hvad nu hvis jeg havde haft det røde? Og hvordan så når vi skal i bad?“

„Så stopper I!“ brød Erik skarpt ind.

Luften var tyk af aggressioner. Tim stillede det ultimatum, at enten stjal han bussen og kørte fra de andre når de var faldet i søvn, eller også fandt de voksne en løsning som *ikke* omfattede skuret.

Pædagerne var til gengæld skuffede over at de unge

ULVETID

gav op så snart de blev ramt af lidt modgang.

Til sidst kom Torben med det afgørende forslag. Der blev sat en spand med en affaldspose ind i pulterkammeret. Når man så havde gjort sit, tog man posen med ud og smed den i et hul i jorden inde i skoven som de så ville dække til inden de tog hjem. Måske ikke den mest miljøvenlige løsning, men det måtte de se bort fra.

Drengene lod sig let overtale til at tisse udenfor, hvilket var sværere for Inger-Lise og Sille, der dog modstræbende accepterede. Og så måtte bad og hårvask ellers foregå som klatvask ved vasken i køkkenet.

„Og så gider jeg ikke høre mere brok,“ sagde Torben til sidst. „I er ærgerlige over at hytten bestemt ikke lever op til hvad I havde forventet. Fair nok. Men vi har *betalt* for en uge og vi *bliver* her en uge, hvad enten I kan lide det eller ej. Jo før I accepterer det, jo større er muligheden for at vi stadig kan nå at få en hyggelig tur!“

„Okay, bare lige et spørgsmål,“ sagde Hassan og så mistroisk ud. „Hvem havde du tænkt dig skulle grave det der hul?“

For at gøre det så retfærdigt som muligt, besluttede lærerne sig for at trække lod mellem eleverne. Hassan og H.C. trak nitten, og Erik meldte sig frivilligt til at være den voksne i projektet. Ude ved siden af brændet

ULVETID

fandt de to skovle og Hassan gik en runde om huset for at lede efter andre graveredskaber. Han fandt en ekstra skovl, men også noget han ikke var forberedt på.

„Adr,“ lød det fra hans side af huset. „Prøv lige at komme, der ligger et lig af et eller andet dyr heromme.“

Erik og H.C. kom om til ham. H.C. rynkede på næsen. „Fuck, hvor er det klamt. Er det et rensdyr?“

Erik så med væmmelse på det halvt ædte dyr. Insekter og diverse kryb var gået i gang med at fortære resterne af hvad der engang havde været en fuldvoksen elg.

„Nej, det er en elg, så vidt jeg kan se,“ svarede han. „Lad den hellere ligge, der kan være masser af bakterier i sårene.“

„Ja, jeg havde altså heller ikke ligefrem tænkt mig at slæbe den ind i hytten,“ fastslog H.C. mens han med afsky betragtede dyret. „Hvad tror du der sket med den, Erik?“

Erik trak på skuldrene. Han var ikke det store naturmenneske, men hvis han først begyndte at hive Torben herud, ville de andre følge med, og han så ingen grund til at begynde at skabe et større drama over en død elg.

„Den har vel været syg eller gammel og har lagt sig til at dø, og så er den blevet spist hen ad vejen. Den enes død, den andens brød, siger man jo.“ Han syntes selv

ULVETID

forklaringen lød temmelig hjemmestrikket, men det var om at få afdramatiseret den elg så hurtigt som muligt, så de kunne komme videre og få overstået gravearbejdet.

Hassan og H.C. mistede heldigvis hurtigt interessen og gik om på forsiden af huset igen. Erik fulgte efter. Selv om tusemørket havde sænket sig, gjorde lyset fra hytten og de medbragte olielamper det muligt at grave et hul, og da det bare skulle overstås var der ingen grund til at udskyde det på grund af en død elg.

De var godt i gang med arbejdet da Erik pludselig hørte en lyd i det fjerne.

Først kunne han ikke rigtig bestemme hvad det var. Men så kom lyden tilbage. Det var en gennemtrængende ulvetuden! De to drenge havde åbenbart ikke hørt noget, for de fortsatte gravearbejdet.

„Vi kan bare stoppe nu, rødder,“ sagde Erik lettere anspændt. „Hvis det ikke er stort nok, graver vi bare et nyt i løbet af ugen.“

„Okay, forklar lige hvad du mener med *vi!*?“ Hassan var omgående på vagt.

Erik grinede ad ham og begyndte småfebrilsk at samle skovle sammen. Han ville helst undgå at drengene hørte ulvene og måske piskede en stemning op.

ULVETID

De var på vej tilbage mod hytten da der atter hørtes ulvetuden.

„Hvad var det?“ spurgte H.C. og rynkede brynene.

De stoppede op og lyttede. I det samme kom der svar fra en helt anden retning. Og i det fjerne hørtes en ny tuden.

„Hva' ... Er det ulve?“ spurgte H.C. og gloede måbende på Erik og Hassan. „That's it! Jeg bliver krafteder-mame ikke her en uge hvis der er ulve! Har I bare slæbt os med herop for at vi skal blive nedlagt af en ulveflok eller hvad? 'Sorry, kommunen har lukket kassen i. Her er en billet til Sverige, sørg for at alle deltagere under 18 kommer hjem i en ki...“

Han tav da Erik holdt hænderne op for at tysse på ham.

„For det første lever der ikke ulve i den her del af Sverige. Vi skal *mindst* 100 kilometer længere nordpå, og for det andet ville vi da *aldrig* være taget hertil hvis vi havde bare den mindste mistanke om at det kunne være farligt. Prøv nu lige at være en smule realistisk.“

„Ja, godt forsøgt, Erik,“ kom det spydigt fra Hassan. „Det vil sige, at de ulve der lige nu holder midnatskoncert faktisk befinder sig 100 kilometer herfra? Som om!“

ULVETID

Erik rystede på hovedet. „Køl nu ned, I to. Det kan jo sagtens være fra en dyrepark eller sådan noget der ligger i området.“

Hassan og H.C. så skeptiske på ham.

„Dyrepark!“ fnøs Hassan.

H.C. tog over. „Er det dig selv eller os du prøver at overbevise?“

Erik var selv blevet temmelig chokeret over lydene der efter al sandsynlighed stammede fra ulve. På den anden side, så vidt han var orienteret var ulve meget sky og havde bestemt ikke for vane at gå til angreb på mennesker, så uanset om de var langt væk eller tæt på, burde der reelt set ikke være noget at frygte.

„Okay, hør her,“ sagde han. „Nu skal I ikke løbe ind og gøre et stort nummer ud af at vi har hørt noget ...“

„Noget?“ Hassan skød øjenbrynene helt op i panden. „... der måske kunne minde om ulvetuden,“ fortsatte Erik lidt skarper. „Lyden kom meget langt væk fra, så vi er på ingen måde i fare. Desuden er ulven godt nok et rovdyr, men de er ikke kendt for at overfalde mennesker. De er mere bange for os end vi er for dem.“

„Prøv lige at fyre det der pis af til nogen som er dumme nok til at tro på det. Sille, for eksempel,“ sagde Hassan spydigt.

ULVETID

H.C. så lidt mere forstående ud.

Lærerne havde tit talt om at han var lidt malplaceret i projektet fordi han ikke var lige så hård i filten som de andre, snarere lidt af en bogorm.

Han var opvokset i et hjem hvor faren bankede moren og drak som et hul i jorden.

Under hans opvækst havde moren gang på gang valgt at følge med faren på druk frem for at tage sig af sin søn. Alligevel var H.C. meget beskyttende over for hende, og en dag hvor faren havde været særlig voldelig, tog H.C. en køkkenkniv og huggede den i maven på ham gentagne gange. Ved et mirakel overlevede han, men H.C. blev fjernet fra hjemmet da moren efterfølgende forlod faren.

Til trods for at H.C. havde forsøgt at beskytte hende, var hun alligevel så chokeret over episoden at hun ikke ville have ham boende længere, og hos faren kunne han naturligvis ikke være.

Derfor var han havnet lidt i ingenmandsland fordi han på den ene side havde begået en alvorlig kriminel handling, og på den anden side ikke ellers var kriminel.

Torben havde hørt historien hos H.C.'s sagsbehandler og foreslået at H.C. kunne deltage i projektet for at have en fast bopæl og ikke blive kastet rundt mellem

ULVETID

forskellige plejefamilier og institutioner. Det havde vist sig at være alle tiders. H.C. var en fyr alle kunne lide, og til trods for at de andre unge var en del mere hårdkogte, blev han som regel respekteret når han udtrykte sin mening.

„Hold nu kæft, Hassan,“ sukkede H.C. „Helt ærligt, hvis det nu er rigtigt at de ikke er farlige, er det vel ligegyldigt at de render rundt i skoven og hygge-tuder lidt.“

Hassan trak på skuldrene og gik hen til døren. „Så må vi jo bare håbe Erik har ret. For voksne *kan* altså godt tage fejl en gang imellem, selv om de ikke vil indrømme det.“

Erik blev stående udenfor efter de andre var gået ind. Han følte sig som en førsteklases fuser. Her prøvede de hver dag at lære de unge hvor vigtigt det var at tage ansvar og ikke luske rundt og feje ting ind under gulvtæppet, og nu var det lige præcis det stikmodsatte han havde bedt dem om at gøre.

Faktum var at den ulvetuden faktisk havde skræmt ham lidt.

Han vidste ikke så meget om ulve som han havde forsøgt at give indtryk af, men han kunne huske en episode der lå mange år tilbage, hvor han i avisen havde

ULVETID

læst om en fuld svensker der var gået ind i ulveanlægget i Københavns Zoo og blevet angrebet.

Flere eksperter havde udtalt at det var meget atypisk ulveadfærd, at det var fordi de havde unger og manden havde opført sig truende. Men hvad var det egentlig at opføre sig truende?

Hvis ulvene her ikke var vant til mennesker, hvordan kunne de så vide om mennesker var en trussel eller ej, blot ved deres tilstedeværelse?

Godt nok var det oktober måned og dermed ikke umiddelbart yngletid, så vidt han var orienteret om dyr i naturen, men alligevel.

Han lyttede intenst endnu et par minutter, men hørte kun vinden suse i trækronerne. Han tog derfor en dyb indånding og gik hen imod hytten.

Køb bogen online på
www.tellerup.dk